

pillemara

i det svarta albumet
under högen av
handskrivna papper
finns bilden på kvinnan
som bröt bitar av sig själv
och byggde upp en stuga
med vitdragna knutar
ute på glesbygden
i mitt bröst

med tiden kom stugan
utom räckhåll
för sin skapares omsorgsfulla
skyddande händer
fasaden vittrade bort
och kvar blev en skelettbur
som började gunga
regelbundet i blåsten
stöta bomärken
i min hjärtmuskel

först på senare tid
har jag upptäckt en sparv
med bläckfyllda fjäderpennor
som allt som oftast
flyger in i buren
och stannar en stund
jag har hört den sjunga
sjunga med avsikt

sjunga med lust

vitt bläck

på biblioteket sitter en kvinna
som annars brukar sitta på
en a-märkt bänk
utanför konsthallen
hon är djupt försjunken
i en bok om kvantfysik
mellan två kapitel
har hon hittat ett tomrum
som hon med ryckiga handrörelser
fyller med vitt bläck
vitt bläck
som töms ut ur en fin spricka
i hennes pekfingernagel
vitt bläck
som bara hon själv kan se
men vars slutsats skulle få
professorer att lystra

skrämselskott

någonstans
uttalar kränkta läppar
en högljudd mening
som löper som ett skrämselskott
genom telefonlinan
får kråkan
att överge sin rast

frusna fladdermöss

de uppskärade rösterna
ihopkurade som
frusna fladdermöss
i en megafon skuggad av årsränder
när de känner igen det som sker
vid min nusida
vingslår de sig igenom spindelnet
och limmar sig
som en kvävande mask
över mitt ansikte
tvingar mig att lyssna
ännu en gång lyda

skulle kunna

till höger om mig
på den glömda krogen
sitter en ensam kvinna
som har sminkat bort
möjligheten att se
att hon saknar skrattrynkor
mellan oss finns
en kupad landgång
så vi skulle kunna
låta ord rulla
som munblåsta glaskulor
till varandra
men vi gör det inte
utan njuter bara
av att vi skulle kunna
göra det

ingenting

jag vet ingenting
så jag faller ner på knä
i ett grustag och gråter
när solen når
tolvstrimman i skyn
hör jag ett krasande läte
jag skruvar på huvudet
och ser en flicka
med rött hår och svart tandlucka
hon cyklar på en trehjuling
med påhängd vagn
snart stannar hon
precis framför mig

vet du jag har hört
att du inte vet någonting
men jag vet var du hör borta
alltså var du hör borta just nu
jag skjutsar dig gärna dit
så får du se
om du lättare hittar hem därifrån
flickan flyttar blick
från mig till vagnen
från vagnen till mig
själv vet jag ingenting
så jag nickar
knakar mig tillrätta

jag är tacksam
över att inte behöva styra

jag sitter stilla
håller i träpinnar
medan färdkulissen byts ut
flickan är flicka
men hon trampar
i moderligt tempo
ibland skrattar hon
pekar på höga byggnader
utan dörrar
och på människor
som står i kö utanför dem

när flickan väl stannar
befinner vi oss på en plats
med koncentrerat innehåll
världens storstäder
har seriekrockat här
och intill trängs glesbygder
som nyfikna åskådare
efter en kort promenad
märker jag att jag själv
nu vet allting
och flickan
flickan frågar kisande
om jag vill ha skjuts hem